

Odmev iz Afrike

Januar - Februar 1943 - XXI

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

Milodar za letno naročnino znaša 10 lir.

Milodar naročnika-dobrotnika 20 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Misijonski molitveni namen

blagoslovljen po sv. očetu:

za mesec januar: poganska mladina;

za mesec februar: spreobrnjenje poganskih otrok v misijonskih šolah.

Prošnja

Kdor še ni poslal svojega letnega milodara za »Odmev iz Afrike« (najmanj 10 lir), ga prosimo, da blagovoli to čimpreje storiti. Komur pa to zaradi sedanjih razmer zaenkrat ni mogoče, pač pa pozneje, in bi rad list še nadalje dobival, naj nam to blagovoli sporočiti. Tem bomo pošiljali list še nadalje.

Misijonski prijatelji, prosimo Vas, podprite naš misijonski list »Odmev iz Afrike« s prostovoljnimi prispevki! Božje plačilo vam ne izostane! Vsak najmanjši dar v ta namen se hvaležno sprejme.

Družba sv. Petra Klaverja.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: E. F., Ljubljana, za ljubo zdravje. — N. N. prosi pomoči v neki zelo važni zadevi. Ako bo prošnja uslišana, obljubi dar za odkup treh zamorčkov.

I. U., Rožna dolina — se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji Deteta Jezusa in služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za izboljšanje v težki bolezni. V zahvalo pošilja botrinski dar zamorčku na ime Janez Kapistran in se priporoča za popolno ozdravljenje, če je volja božja.

M h
39254

M h
39245

Blagoslovljeno novo leto!

Božja pomoč in varstvo naj pride nad vas
in ostane vedno s vami!

Pogled naprej

Dočakali smo Novo leto, ki je nekak mejnik v teku našega življenja. Sprašujemo se, kaj nam bo prineslo prihodnje leto.

Ako bomo v novem letu dobro porabili vsak dan in vsako uro v čast božjo in v izvrševanje svojih stanovskih dolžnosti, potem bo novo leto za nas srečno, pa naj pride kar hoče. Treba je, da pridejo tudi viharji, zato da očistijo ozračje in preženejo grozeče oblake. Nič se bati, vsi smo v božjih rokah! Le ne-omajno zaupajmo v presveto Srce in v očetovsko božjo Previdnost!

Imamo v naši sveti veri dragocen zaklad. A dve tretjini ljudi na zemlji tega zaklada še nimate. To so ubogi pogani. Kako so nesrečni! Ničesar ni, kar bi jih v življenju tolažilo in krepilo v smrti.

Mnogo se stori in žrtvuje za misijone, tudi dandanes. In vendar je nekdo izračunal, da v eni sami uri ljudje izdajo več za pisma in pošto, kot se je zadnje leto po vsem svetu nabralo za širjenje sv. vere. Saj tudi pisma pisati je potrebno ali vsaj koristno. Toda, koliko pa ljudje izdajo za manj potrebne ali celo pregrešne zabave. Ko bi se taki ljudje nekaterim užitek odpovedali, in ta denar darovali za misijone in v dobrodne namene, koliko več dobrega bi se lahko storilo, koliko duš rešilo!

So užitki, ki so mnogo lepši in plemenitejši, kot pa zadovoljiti kako hipno željo. Zato čestitamo cenjenim misijonskim prijateljem in naročnikom, ki to razumejo in kljub težkim časom ostanejo zvesti našemu misijonskemu listu »Odmev iz Afrike«. Prepričani so, da denar, ki ga izdajo v misijonske namene, ni proč vržen, saj je božji Zveličar sam rekel: Dajte in se vam bo dalo!

Na tem mestu se še enkrat iskreno zahvalimo za vsak najmanjši dar, ki smo ga v preteklem letu prejeli za misijone. Ljubi Bog naj tisočero povrne vsem blagim misijonskim prijateljem! Božje varstvo in blagoslov naj jih spremlja v prihodnjem letu! Mnogi so nam rekli, da so božji blagoslov že dosedaj bogato občutili.

Orodje božje previdnosti

Vesel in hvaležen piše p. Jansen iz Družbe Marijine v misijonu Isangi v Belgijskem Kongu:

Zelo sem Vam hvaležen za poslano. Ravno v pravem trenutku je dospelo. Tisto noč poprej nisem mogel spati od samih skrbi, kaj bo z misijonom. Nisem videl drugega izhoda, ko da bo treba misijon po Božiču zapreti. Zjutraj sem ves potrj vstal. Bral sem sv. mašo za misijon. In glej: še tisto dopoldne mi prinese pismonoša obvestilo o Vaši pošiljki. Zdaj bom opravil devetdnevnicu sv. maš za dobrotnike misijona, in potem še tudi kako sv. mašo, da bi ljubi Bog vsem povrnil.

Za letos ste moj misijon rešili. Bili ste orodje v rokah božje Previdnosti, ki je pomagala misijonu v skrajni potrebi. Kako to boli, ko človek vidi, da ni drugega izhoda, ko da se misijon zapre in da ne bo več mogoče sprejeti katehumenov, da bi se pripravljali na sveti krst.

Vsako leto imamo kakih sto krstov. Ako bi imeli več sredstev na razpolago, bi imeli gotovo do tisoč katehumenov. Toda, kako naj vzdržujemo toliko ljudi v času priprave na sv. krst? In kdo bi mogel opraviti vse dušno pastirstvo? Že sedaj so misijonarji bolehnji zaradi obilice dela. Tu na Kongu smo šele nekaj let in nismo še mogli vzgojiti zadosti katehistov domačinov, ki bi bili misijonarjem desna roka. Najvažnejše je, da dobi vsaka vas katehista. Ko smo se na ta način v kaki vasi ustalili, moremo kmalu pridobiti ljudi za cerkev.

»Pravica je sladkega miru mati, oče božji strah, sestra pa krščanska ljubezen.«
(Slomšek.)

Kristus — luč sveta

Svečnica nas spominja na dogodek, ko je Marija prinesla Jezusa v tempelj. Starček Simeon je vzel Jezusa v naročje in hvalil Boga in imenoval Jezusa »luč v razsvetljenje nevernikov in slavo izraelskega ljudstva«. S tem je označil vso zgodovino Cerkve, ki v njej Jezus živi do konca dni. Kristus je luč svetá. On želi ljudi osvoboditi vezi greha in jih napraviti večno srečne.

Ker smo mi kristjani, moramo vsaj žarek luči Kristusove nositi v svojih dušah in se nam morajo smiliti pogani, katerim še ni vzšla ta luč. Tem ljudem bodimo mi »prinašalci luči«.

To misel je izrazil tudi sv. oče Pij XI. v svoji misijonski okrožnici. Pozval je misijonske škofe, naj v svojih okrožjih zidajo tudi samostane, ki bodo za misijone molili, ker se bo po tem razlila cela reka božjega blagoslova na misijonsko delo. V tem pismu je rečeno: »Prav gotovo bodo ti menihi pri vas lepo sprejeti, ker so domačini, dasi še pogani, po naravi pripravni, da ljubijo samoto, molitev in premišljevanje.«

Naš čas nima mnogo razumevanja za premišljevalno življenje in menihe ima za nedelavne in lene. Toda ta sodba je površna, ker svet ne ve, da je za delo v misijonih treba ne samo zunanjšega dela. Zato pa tudi ljudje ne vidijo koristi, ki jo imajo misijoni od molitve. Tisti, ki živi premišljevalno življenje, ima srce polno ljubezni do bližnjega, katera ljubezen pa ima svoj izvir v ljubezni do Boga. Le pomislimo, da je Mala sv. Terezija bila tudi v premišljevalnem redu; a koliko

je ona storila za misijone! V kanoničnih zapiskih, ki se tičejo njene proglasitve, je zapisano, da je ona smatrala za svojo življenjsko nalogo: »Reševati duše in moliti za duhovnike«. — Tako je ona tej svoji nalogi še sedaj zvesta in prosi v nebesih, da bi Gospod obudil mnogo duhovskih poklicev. Zapisala je tole: »Naš poklic ni, da bi osebno šli delat v vinograd Gospodov. Nam ni rečeno: Pojdite in spravite žito v žitnice. Naše delo pa za to ni nič manj vzvišeno. Kristusove besede, ki nam veljajo, so: »Dvignite oči in pogledjte!« Ona pristavlja: »Poglejte, koliko praznih prostorov je v nebesih. Zasedle jih boste ve bogoljubne duše, ker ve ste kakor Mojzes, ki dvigate roke k molitvi. Prosite me, naj pošljem delavcev; jaz vas bom uslišal. Oziram se na vašo molitev na vzdihe vaših src.«

Podpirajmo tudi mi z molitvijo in z darovi želje sv. očeta, da se bodo tudi v Afriki mogli postaviti samostani, ki bodo pripomogli, da bodo pogani čim prej prišli do luči svete vere.

Apostolski prefekt na motorju

Piše škof Wantenaar, apostolski prefekt v Basankusu.

Odkar sem Vam zadnjikrat pisal, sem ponovno obiskal Simba in vse bližnje misijonske postaje. Ker ceste sproti popravljajo, sem se mogel na vsem potovanju (1200 km) poslužiti motorja, kar mi je prihranilo mnogo časa. Naš okoliš je tako uravnan, da vsak teden lahko obiščem vse zunanje postaje, ki spadajo k našemu misijonu. Motorno kolo me popelje do 40 km v notranjost. Po en misijonar gre vsako soboto v eno sosedno vas, tam spoveduje, se pogovori z ljudmi, tam prenoči in v nedeljo zjutraj opravi pridigo in službo božjo. Iz našega misijona v Basankusu, kjer nas je šest misijonarjev, vsako soboto gresta dva, časih trije patri ven v sosednje vasi. V Basankusu je bilo lani 103.450 sv. obhajil; v vsej prefekturi 525.000. Ker je vseh katoličanov 28.331, pride na enega 19, všteti male otroke, ki še niso bili pri prvem sv. obhajilu.

V Simba sem govoril z misijonskimi sestrami, ki so po Vaši dobroti prišle do malega avta, da z njim obiskujejo raztresene kraje po deželi. Ob začetku leta so dospеле štiri nove sestre, ki bodo tukaj ustanovile novo samostansko naselbino. Začeli bi z zidanjem, pa nam je vojska vse delo zavrla. Sestre ne morejo od svoje osrednje hiše dobiti nobene gnotne podpore; niti ne vedo, ali njih matična naselbina še deluje. Ko bi se našlo vsaj nekaj blagih dobrotnikov, ki bi nam pomagali.

Na apostolskem potovanju

Čeprav so časi težki, vendar misijonsko življenje gre tu po navadnem tiru. Delo po postajah lepo napreduje. Zidanje pa smo morali povsod ustaviti. Štedimo kar se dá, da bi vzdržali čim dlje.

Škofovo srce je v zadregi

Prinašamo oklic patra Griffina iz misijonske družbe v Mill-Hillu za pomoč pri ustanovitvi misijona v Saroti (Amuria) v vikariatu Zgornjega Nila.

Naš prevz. škof je obšel vse kraje Amurije in tam birnoval. Ob tej priliki so mu kristjani vsepovsod tožili, kako dolga pota morajo vselej prehoditi, kadar hočejo biti pri sveti maši in prejeti sv. zakramente. Res, da pride dvakrat na leto misijonar v njihove kraje, a tudi tedaj morajo nekateri prehoditi še 20—30 km. In kako radi bi prejeli sv. zakramente več ko dvakrat na leto. Tudi starejši pogani so prišli h gospodu škofu in ga prosili za misijonarje, češ, da njihovi otroci ne morejo napraviti vsakih 14 dni 40 in še več kilometrov dolgo pot v šolo, kamor hodijo k pouku krščanskega nauka.

Vodil sem škofa po raznih krajih Amurije, pa povsod so prihajali z enako prošnjo in tožbo. Še preden sva vse kraje obhodila, je bil prevzvišeni tako ginjen, da je obljubil, da bo čimprej poslal duhovnika v te kraje. No, in koga? Pač patra Griffina. In kaj je gospod škof dal patru Griffinu na pot? Ali mar denarja? Mar večjo vsoto za zidavo hiše, cerkve, opravo? — Nič tega, ampak le, kar je imel: kos zemlje in svoj blagoslov. To in nič drugega.

Tako, dragi moji prijatelji, sem sedaj jaz določen, da ustanovim nov misijon. To me sicer zelo veseli, ker sem si to že izdavnja želel. Toda, kako naj bom svoji nalogi kos? Kako naj sploh začnem? Saj vsega primanjkuje. Dozdaj se nam je ta pokrajina zdela predaleč in premalo obljudena, da bi bili mislili na kak misijon. Zdaj smo pa dobili sredi gozda veliko parcelo na razpologo in začeti bo treba.

Najprvo bom moral del te parcele iztrebiti, posekati drevesa in porovati robido in korenine. Potem si bom moral postaviti majhno kočjo iz ilovke. Potem bo treba poskrbeti za živež, opravo, cerkveno posodo, kuhinjsko posodo... Laže bi povedal, česa ne bom potreboval kakor pa, kaj bo vsega treba. In kaj je vsega treba, preden se more začeti z misijonom!

Ne upam si Vam povedati, koliko bo vse to stalo, ker bi se preveč ustrašili. Ako bi vsak, ki to bere, mogel vsaj nekaj prispevati k mojim stroškom, o, kako hitro bi se moji načrti uresničili. Kaj hitro bi stali tukaj skromna misijonska cerkev in šola. In kmalu bi se čulo o novih kristjanih! — Vsem, ki bodo v ta namen kaj prispevali, naj bo Bog obilen plačnik!

Delitev vikariata Slonovo obrežje

Piše škof Boivin, apostolski vikar v Afriki

Pred letom se je izvršila znamenita delitev vikariata Slonovo obrežje v dva dela. V vikariatu Abidjan ostanem jaz predstojnik, v Sassandri pa škof Kirman. Ta novi vikariat je zelo reven, obsežen in še prav malo misijoniran. Vendar kaže, da bo še cvetel, ker že zdaj šteje 7000 kristjanov in 10.000 katehumenov. V vikariatu Abidjan ostane še semenišče in 60.000 kristjanov ter prav toliko katehumenov. Molite, da bo število kristjanov še rastle in da bodo Boga spoznali in čistili še novi ljudje.

Ceprav so časi težki, smo začeli zidati novo semenišče, ker je skrajna potreba. Dozdaj nam je dal Bog obilno blagoslova,

Sveta maša na prostem

zato upamo, da bomo mogli to veliko delo dovršiti. Tudi smo prepričani in upamo, da nas bo Vaša družba podpirala.

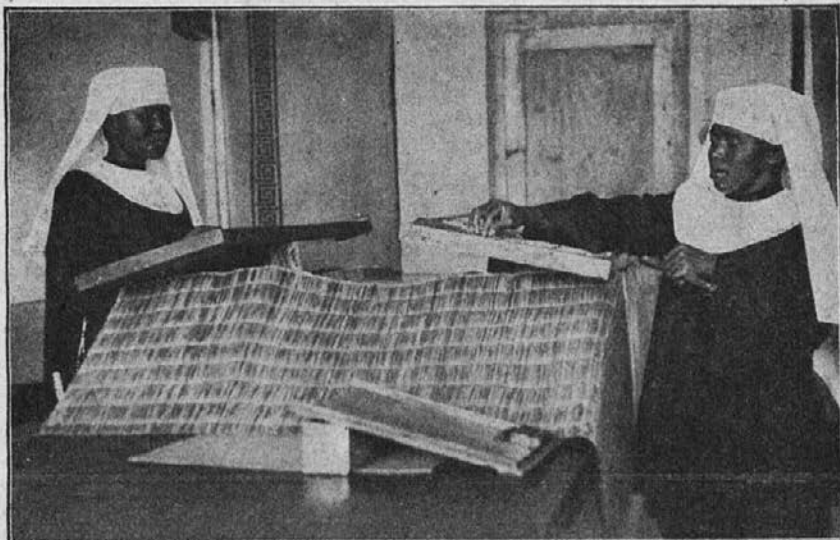
Naj bi Vaša svetniška ustanoviteljica Marija Terezija, ki bo gotovo že kmalu deležna časti oltarja, v nebesih prosila za nas, da se bo število dobrotnikov še pomnožilo. Le s pomočjo dobrotnikov moremo kaj doseči. Zato se vedno v molitvi spominjamo Vaše družbe, da ji Bog da blagoslova, vsem dobrotnikom pa obilno plačilo.

Bog blagoslovi Klaverjevo družbo

Piše škof Reesinck, apostol. vikar, Zg. Nil.

»Naši misijoni bi bili v današnjih težkih časih pred razsulom, ako bi Družba sv. Petra Klaverja tako apostolsko zanje ne skrbela.

Prosim, povejte blagim dobrotnikom, kako velik delež imajo na našem delu in ob naših molitvah. Bog blagoslovi Klaverjevo družbo in nje dobrotnike!«

Zamorski sestri v črkostavnici

Božja cvetka

Piše sestra Evfemija, dominikanka, Montebello, Južna Afrika.

Upam, da ste prejeli moje zadnje pismo. Medtem sem imela zopet polno novih skrbi in težav. Božja dekla smrt se je zglasila v naši naselbini in je pobrala prvo mojih duhovnih hčerá. Bila je še mlada. Prišla je iz Newkastle s svojimi sestrami vred, o katerih sem Vam zadnjič poročala. Bila je sicer slabotne narave, a ne bolna. Prav pridno in spretno je že znala šivati. 19. nov. je položila svoje redovne obljube za nadaljna tri leta, a se je že ta dan čutila nekam slabo in je s težavo izgovarjala besede pri obredu. Popoldne je morala leči, vendar ni bilo znakov za kako resno obolenje. Mislili smo, da se je le nekoliko prehladila. V sredo je bila zopet boljša. Bolečin sploh ni občutila. V noči na petek pa se je bolezen poslabšala. Takoj smo jo spravili v bolnišnico. Po večurni vožnji v avtu, ki smo ga naročile, sve prišli v bolnišnico, kjer so jo takoj pregledali in izrazili le malo upanja na zboljšanje. Še tisti dan so jo prevedeli za smrt. Kar ginjena sem bila, ko sem videla njeno pobožnost in vdanost v voljo božjo. Vesela in srečna je bila kakor kak otrok, ki gre domov k očetu. Jaz sem

ji naprej pela cerkvene pesmi, ona pa je poskušala peti za menoj. V soboto ob eni jo je obiskala bolniška sestra in se pogovarjala z njo. Med pogovorom je naenkrat utihnila, globoko vzdihnila in omahnila na zglavje. Umrla je brez vsakega boja in bolečine. Kakor da spi: taka je bila na mrtvaškem odru. »Kakor angel!« je rekel vsak, ki jo je videl. To je bila zame huda izguba, vendar sem bila v srcu vesela vedoč, da je pokojna sestra umrla v milosti božji in šla k nebeškemu Zeninu, kateremu je še pred nekaj dnevi prisegla večno zvestobo. Zdaj bomo imeli novo priprošnjico v nebesih.

Neizbrisno znamenje

IZ SPOMINOV MISIJSKE ŠESTRE V VZHODNI AFRIKI.

Med bolniki, ki sem jih večkrat obiskala v Uru (to je bila takrat zunanja postaja misijona Kibošo), je bila tudi poganska žena, ki je posebno rada poslušala moj nauk o Bogu. Srčno je želela, da bi pred smrtjo prejela sv. krst. Ker pa je bil njen mož zagrizen pogan in bi v to nikdar ne privolil, sva se domenili, da jo bom jaz na skrivnem krstila.

Ko se ji je bližala zadnja ura, sem ji res pomagala do tega, da je postala otrok božji. Z milim nasmehom se mi je za to zahvaljevala.

Vrnila sem se domov. A nisem še dospela v misijon, ko me dotečeta dva moža, katehumena iz Uru, in pravita: »Sestra, tista, ki si jo danes zjutraj pri nas krstila, te prosi, da se hitro vrneš, da boš popravila, kar je njen mož zagrešil. On je namreč zelo grdo govoril zoper sv. krst, tako grdo, da midva tega niti ne moreva ponoviti. Žena je zaradi tega vsa zmedena in želi, da prideš in zadevo urediš.«

»Toda, danes pri najboljši volji ne morem več v Uru,« sem rekla. »Poglejta, kako je že pozno. In kaj se je prav za prav zgodilo?«

»Sestra,« sta odgovorila moža, »midva ne bova mogla bolnice potolažiti. Kaj tako groznega še nisva doživela. Sama ne veva, kaj nama je storiti. Mož, pogan, je zvedel, da si ti ženo krstila, zato je prišel in jo grozno zmerjal. Rekel je, da jo je on odkupil in da ima zato pravico, da on odločuje, kam naj ona po smrti gre. Sicer pa bom poskrbel — je rekel — da ta krst ne bo dolgo trajal. Iznil ga bom s tebe! In je zgrabil vrč z vodo in veliko cunjno in je začel drgniti svojo unirajočo ženo po glavi in temenu. 'Zdaj si zopet kot si bila,' je rekel. 'Krst sem ti iznil. Ne boš šla v kristjanska nebesa, ampak v

Zamorska vas v Tangi

podzemlje k našim prednikom. In je takoj odhitel k čarovniku.«

Jaz sem odgovorila možema: »Hitro pojdita k ženi nazaj in ji povejta, naj se nikar nič ne boji, ona je krščena in ostane krščena na večne čase. Sv. krst je vtisnil v njeno dušo neizbrisno znamenje, da je ona otrok božji. In tega znamenja ne more nobena človeška roka izbrisati. Zato tudi moževa surovost njeni duši ni nič škodovala.«

Pomirjena sta odšla moža v Uru, da umirajoči ženi v tolažbo poneseata moje besede.

Drugi dan je žena umrla. Pomirjena se je preselila na oni svet. V nebesih se bo neizbrisno znamenje sv. krsta svetilo na njej vso večnost.

Pomagajte mi vzdrževati moj misijon

Škof Julien, apostolski vikar v Nyassi, Afrika.

Zopet Vam priporočam svoj vikariat v blagohotno podporo. V težkih časih živimo. Da omenim le katehiste, sem moral mnogo teh odsloviti in več vasi prepustiti njihovi lastni usodi. Zdaj so vsi ti ljudje brez verskega pouka. Njihovi bolniki umirajo brez sv. krsta. In vendar tako milo prosijo, naj se jih usmilim in jim pošljem katehistov, ki jih bodo poučevali o Bogu. Ako le morete, pomagajte mi vzdržati moj misijon!

Zamorski katehist — desna roka misijonarjeva

Pozen obisk

Piše p. Natanael Biller, misijonar v Kifanya, Vzh. Afrika.

Sonce je zašlo, mrak se je začel spuščati nad gore. Po večerji sem posedel pri mizi in ob luči svetilke molil še zadnji del svojega brevirja za ta dan. Zunaj se začujejo koraki.

»Pater, ali si doma?«

Vstopila sta dva mlada zamorca, šele pred kratkim poročena. Kaj neki imata na srečo, da prihajata k meni kakor Nikodem ponoči? Posedla sta po tleh in začela:

»Imava prav posebno željo, pater! Toda ne misli, da je to samo najina želja: mnogo jih je, ki tako mislijo, pa ne samo kristjani, tudi pogani. Midva sva prišla, da ti poveva, pater, a zato ne bodi hud na naju. Kdaj bomo na našem misijonu prišli do bolnišnice? In kdaj bo škof poslal sestre misijonarke k nam? Saj veš, da vsako leto umrje toliko otrok. In pa toliko starih ljudi je, ki se zanje nihče ne briga. In potem: marsikak pogan, ki noče nič slišati o naši veri, ki sam ne pride molit in tudi svojim otrokom ne pusti, da bi prišli — tak bi ob času bolezní prav rad prišel in misijonarji bi ga pridobili za sv. vero. In potem bi prišli tudi njegovi otroci in vsa družina.«

Dolgo smo govorili sem in tja. Spoznal sem po teh pogovorih, da misijonarji nismo samo oznanjevalci božje besede in ne samo klicarji božje ljubezni z besedo, ampak tudi z dejanji in da moramo ljudem pomagati ne samo dušno, ampak tudi telesno.

Z bolnišnico bi se odprlo prostrano polje misijonskega delovanja. Z deli ljubezni bi si postavili trajen spomenik v sreih ljudi. Treba bi bilo poskrbeti še za sestrsko hišo, za nabavo zdravil, obvezil itd. To bodo res skrbi, a bodo tudi zakladi za nebesa, ker to so dela ljubezni do bližnjega.

Na delo torej in Bog bo pomagal!

Kamela

Piše p. Kusak, misijonar v Afriki.

Kamelo imenujemo tudi »ladjo puščave«. To pa zato, ker se je v prejšnjih časih edinole s pomočjo kamele moglo potovati po puščavah in samotnih peščenih krajih. Poznamo eno in dvogrbo kamelo.

Meso kamele je okusno, koža daje izvrstno usnje, še celo dlako kamele uporabijo domačini za izdelavo obleke.

Ena nenadkriljivih prednosti kamele je, da se zadovolji z mašim. Druge živali so resda močnejše in urnejše, toda nobena ne more biti pri tako majhni hrani vztrajna in neutrudljiva pri delu. Samo kamela more v svojem čudovitem želodcu shraniti jedačo in pijačo za osem dni. Razumljivo je, da domačini izkoristijo nenavadno lastnost njene grbe le v skrajni stiski, kajti po štiridnevem ali petdnevem gladovanju se pokažejo na kameli vendarle znaki utrujenosti... Pred odhodom v puščavo dobi zvesta žival izdatno južino, ki sestoji iz trave, sena in vode. Ko ta svoj običajni del pospravi vase, ji prinesejo še mero »dateljnovih kamnov«. Izkušena kamela takoj ve, kakšen pomen ima zanj ta dodatek, zato ga pogoltne brez pomisleka. Novinka pa se sprva ogorčeno obrne od neokusne jedače. Toda to ji prav nič ne koristi. Njen gospodar ji s silo odpre gobec in pomeče kamne drugega za drugim v žrelo.

Po dolgem romanju skozi puščavo postane tudi kamela trudna in žejna. Ko pride do vodnjaka, popije svojih 50 meric vode, ne da

Kamele počivajo — puščava Sudan

bi trenila s trepalnicami. Vodnjak mora biti zelo globok, če hoče tudi žejna karavana dobiti svoj delež v njem.

Zdrava kamela nosi z lahkoto breme, ki tehta več sto kil. Pšenico, dateljne in drugo zalogo živil spravijo navadno v dve veliki vreči in ju obesijo na vsako stran hrbta. Kadar se to ali ono plemo seli iz enega kraja v drugega, tedaj uporabijo kamelo tudi za prevažanje pohištva. Preproge, šotore, kuhinjske potrebščine in drugo naložijo na njen hrbet.

Nekateri si kamelo predstavljajo kot zelo urno žival. V resnici zna hitro teči, toda povprečna hitrost njene hoje ne presega nikoli 3 milj na uro. Karavana prehodi približno 25 milj na dan. S kakšnimi težavami so se morali ubogi misijonarji boriti še pred nekaj leti! Danes pa večino naših misijonov v Sahari lahko dosežemo z železnico ali avtomobilom. Do leta 1925 pa je bila kamela edino »prevozno sredstvo«, katerega se je človek mogel poslužiti. Vrh vsega pa je bilo takšno potovanje tudi zelo drago. Če je hotel misijonar oditi v sosedno oazo, je moral najeti karavano, ki je šla več kamel.

Potovanje na kamelah je bilo tudi zelo utrudljivo. Že vzpon na kamelo in z nje ni bila malenkost. Če hočeš stopiti s kamele, mora gonjač kamelo najprej prisiliti, da poklekne na sprednji nogi. Ker zadnje noge trenutno še stoje, zletiš precej nemilo kameli na tilnik. Nekaj krepkih udarcev po zadnjih nogah — in »ladja se vzravna in te spet sunkovito požene nazaj v »sedlo«. Enakih formalnosti v nasprotnem vrstnem redu se moraš poslužiti, če se hočeš povzpeti na »krov ladje«.

Govorje ti, če si na morju podvržen morski boleznim! Tudi v tem pogledu zasluži kamela ime puščavske ladje. Njena enakomerno zibajoča se hoja kmalu zbudi v tebi občutek neugodja... Potovanje, dolgo sedem do osem dni, brez prestanka, od jutra do večera, v žarečem soncu Afrike, je prava preizkušnja za vsakega novince. Misel na povratek v enakih okoliščinah ti neugodje le še poveča. In potem puščavski viharji, ki utegnejo pokopati celo karavano v puščavskem pesku! Ti puščavski viharji vsekakor ne živijo samo v domišljiji romanopiscev.

Puščavska policija francoske armade jezdi na »meharisih«. Razlika med skokonogim meharisom in navadno kamelo je približno takšna kot med plemenitim konjem dirkačem in okornim konjem za težko vožnjo. Kamela »meharis« prehodi igrajé 20 milj na uro.

Zamorčki pod materinsko oskrbo misijonark

Kratka misijonska poročila

Kristusovo kraljestvo v Afriki. Zaprli smo začasno vse vaške šole. Vzdržujemo samo pouk krščanskega nauka. Naše tukajšnje šole pa ne bo treba zapreti, za kar se imamo zahvaliti Vaši znatni podpori.

Mene so pred tremi leti semkaj poslali, da bi se zavzel zlasti za mladino, kot je bila že poprej moja skrb v Renia. To je lepa naloga, ako me bo Bog pri vsem delu podpiral. Izvežbal bom najboljše učitelje in jih razposlal po vaških šolah; zakaj šole so glavna opora verskega življenja za krščansko občino, ki se hoče hitro povečati. Prosim, molite za namen, ki nam je v prvi vrsti pri srcu: da bi se širilo Kristusovo kraljestvo tudi v Afriki.

P. Witte, C. S. Sp., Morogoro.

Novi avto. V svojem novem avtu (ki sem ga kupil pod roko) sem že napravil marsikako dolgo pot. Na tisoče milj sem prevozil. Zato pa se čutim dolžnega, da se Vam

še enkrat zahvalim za veliko pomoč, ki ste mi jo po Klaverjevi družbi naklonili. S tem denarjem sem mogel kupiti avto. In tako sedaj vse drugače potujem nego prej; ker sedaj mi ni treba biti v strahu, da bom prišel na svoj cilj prepozno.

Verjemite mi, da med potjo izmolim marsikako Zdravomarijo za Vas in za dobrotnike.

P. Minderop, M. H. vikariat Zg. Nil.

Navzlic dogodkom naših dni in navzlic negotovi bodočnosti trdno zaupamo na božjo Previdnost in vneto apostolsko delujemo. Decembra 1939 smo ustanovili nov misijon in ga postavili pod varstvo sv. Jožefa. Sicer smo morali po petih mesecih prenehati z delom, ker nam je manjkalo osebja, vendar imamo upanje, da se bodo kmalu trije patri tam na novo naselili. — Iz našega malega semenišča so štirje profesorji šli na fronto, vendar smo s poukom nadaljevali. Tudi jaz poučujem že

štiri mesece. Dva gojenca sta prestopila v višje semenišče. Lepo je letos napredovala redovna družba sudanskih »sester Marijinih«. Ena sestra domačinka je 12. maja napravila svoje prve zaobljube. Imajo še eno novinko in 7 postulantk.

Škof Molin,
apostolski vikar v Bamako.

Ko bi imeli več misijonarjev!
Od kar sem Vam pisal, se pri nas ni nič izpremenilo, razen da je bilo 340 odraslih krščenih. Tako se naša krščanska občina vendarle stalno veča. Pogana ni težko pri-

dobiti. Ako bi imeli več misijonarjev, bi šlo še hitreje in še lepše.

Nisem Vam še poročal o tukajšnji dubovščini, to pa zato ne, ker — je ni. Dozdaj smo vzgajili le nekaj semeniščnikov, med njimi sta dva bogoslovca. Zvesti smo želji sv. očeta in se zelo trudimo za duhovniški naraščaj. Ko bomo novembra začeli zopet šolo, bomo imeli že 25 gojencev. Šele po štirih letih, ako Bog da, bomo imeli prve novomašnike.

Mgr. Faye C. S. Sp.,
apost. prefekt v Ziguinchor.

Deli dobrote še dalje

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje zelo hudo in nevarno bolne roke. V zahvalo pošiljam obljubljen botrinski dar zamorski deklici, ki naj-se krsti na ime Marija Terezija.

Zahvaljujem se ljubi priprošnjici Mariji Tereziji Ledóchowski za dobljeno zdravje. Pošiljam obljubljen misijonski dar in se služabnici božji še nadalje priporočam.

Neimenovana.
Ana Ažman.

Zvest svoji obljubi objavljam, da sem bil deležen velike milosti na priprošnjo Vaše ustanoviteljice služabnice božje Marije Terezije. Že dve leti sem se trudil za novo šolo pri našem misijonu, ker stara koča je bila ilovnata in s slamo pokrita in je sedaj vsa razpadla. Zadnje mesece sem bil izgubil že skoraj vse uzanje. Pa sem se zatekel k »afriški materi« in obljubil, da bom razglasil njeno pomoč. Po enem tednu sem že dobil znatno vsoto, ki bo zadostovala za polovico stroškov. Zdaj pa zaupno pričakujem od Marije Terezije, da bo izprosila še novih dobrotnikov za to, da dovršimo delo do konca. Ljubi Bog daj, da bi bila kmalu proglašena za svetnico.

Misijonar v Vzh. Afriki.

Zelo vesela Vam sporočam, da mi je Marija Terezija Ledóchow-ska izkazala veliko pomoč. Bilo je o priliki naših učiteljskih izpitov v novembru. Pred izpitom smo opravljale skupno s sestro prednico devetdnevnicu k služabnici božji Mariji Tereziji in jo prosile, da bi vsaj šest naših sester dobro dovršilo izpit. Obljubila sem, da bom sporočila Vaši Klaverjevi družbi, ako bom uslišana. Vsa vesela Vam sporočam, da je bila prošnja uslišana. Ne le šest, temveč deset kandidatinj je prestalo skušnjo.

Drugo milost sem prejela lani. Prosila sem v devetdnevnicu Marijo Terezijo, naj ona izprosi, da bo eden mojih učencev, ki je bil še pogan, postal med počitnicami kristjan. In res: ko se je avgusta zopet pričela šola, se je deček vrnil kot kristjan. Bil je krščen na ime Bruno Konrad. Lepa zahvala služabnici božji Mariji Tereziji. Naj bi se še v prihodnje spominjala pred božjim prestolom nas in vseh zamorcev. — Misijonarka benediktinka, Nanda, Afrika.

Naša kronika

(Žal je v zadnji številki izostala naslednja kronika, zato jo priobčujemo naknadno v pričujoči številki.)

Ljubljana. Dne 8. septembra popoldne smo obhajali v cerkvi preč. očetov jezuitov slovesnost v čast sv. Petru Klaverju, nebeškemu zavetniku naše misijske Družbe.

Slavnostno pridigo je imel preč. gospod superior p. Ludovik Lederhas, D. J. Govornik je v prelepih besedah opisal gorečo in požrtvovalno ljubezen sv. Petra Klaverja do ubogih zamorskih sužnjev ter velikodušno delovanje služabnice božje Marije Terezije Ledóchow-ske, ki je ustanovila Družbo sv. Petra Klaverja ter vse svoje moči in talente žrtvovala v podporo afriških misijonov, da bi čim več duš ubogih črncev rešila in pridobila za Kristusa. Nato je prečastiti govornik razložil, kaj naj storimo mi, premišljujoč tako lepe zglede plamteče misijske ljubezni. — Prvič, prosimo sv. Petra Klaverja, da tudi nam izprosi tako gorečo in velikodušno ljubezen do bližnjega, kot je gorela v njegovem apostolskem srcu. Priporočajmo se pa tudi služabnici božji Mariji Tereziji, ki jo misijonarji imenujejo »mater Afrike«, v vseh svojih zadevah in težavah in jo prosimo pomoči; saj misijonskim prijateljem tako rada pomaga. — Drugič, molimo veliko za uboge misijone in misijonarje, ki zlasti v sedanjih ča-

sih tako zelo potrebujejo pomoči. — Tretjič, podpirajmo Klaverjevo družbo s tem, da naročamo njene misijske časopise in se vpišemo kot njeni podporniki in podpor-nice.

Po pridigi so bile pete litanije Matere božje in sveti blagoslov. Nato darovanje prostovoljnih prispevkov v prid afriškimi misijonom.

Tako je lepa misijska slavnost na predvečer sv. Petra Klaverja misijske prijateljke vnovič združila v prisrčni molitvi za uboge afriške misijone in spreobrnjenjke naših črnih bratov in sester. Navdušene besede preč. gospoda govornika so njihova srca na novo vnela v misijonski ljubezni in utrdila sklep: pri širjenju božjega kraljestva zvesto sodelovati in pomagati misijonom zlasti z molitvijo in darovanjem vsakdanjih križev in težav, ki zadobé neizmerno vrednost, ako jih združimo z neskončnim Jezusovim zasluženjem.

Dne 9. septembra, god sv. Petra Klaverja. Sveta maša pred izpostavljenim Najsvetejšim v jezuitski cerkvi.

Slika sv. Petra Klaverja, velikega apostola zamorcev, je bila na predvečer in na praznik sam v cerkvi izpostavljena in s cvetjem in lučkami okrašena. — Vsem, ki so na kateri koli način pri slavnosti sodelovali, naš prisrčni in tisočeri Bog povrni!

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 6. januarja, sv. Trije kralji;

dne 2. februarja, Svečnica;

dne 24. februarja, sv. Matija, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (J. Kramarič).

V posnemo

Duhovnik, prijatelj misijonov, piše:

»Obnovim in podaljšam svoj misijonski sklep od prejšnjega leta še na prihodnje leto: tudi v naslednjem letu bom pri verouku stalno napeljeval nauk na misijone. Neprestano in na različne načine bom otrokom poudarjal, da more in mora vsak po svoje biti misijonar.

Plemenito mišljenje mesarskega mojstra.

Takole piše: »Želim Vam in vsem misijonarjem in ubogim poganom vesel in srečen Božič in srečno Novo leto. Bog naj blagoslovi Vaše prizadevanje. Upajmo, da bo v tekočem letu že nastopil mir, da se bodo ljudje v ljubezni zopet sporazumeli. V ta namen darujem za 10 svetih maš v čast Svetemu Duhu. Potem članarino za »Mašno zvezo« za 25 vojakov in še nekaj darov za misijone. Prosim spominjajte se v molitvi mene in moje družine, da v tekočem letu zopet morem mnogo dobrega storiti za uboge poganе, da jih bo čim več deležnih sv. krsta.

Toplo priporočamo

»Devetdnevica pred prvim petkom« in druge posvetilne molitve
v čast presvetemu Srcu Jezusovemu . . . . . Lir 0.50
10 izvodov skupaj . . . . . Lir 4.—

Naslov glejte na drugi strani ovitka!

Svefinjice, rožni venci, škapulirji

Kako dobrodošli so misijonarjem in kako lepo prosijo zanje. Vsak zamorec, ko se začne pripravljati na sveti krst, dobi Marijino svefinjico in jo z veseljem obesi okrog vratu. Na dan sv. krsta jim podari misijonar rožni venec — seveda, ako jih ima. — Tudi tega si zamorec nadenejo okrog vratu in ga molijo vsak dan prav goreče. Dragi misijonski prijatelji, toplo se priporočamo za zgoraj imenovane nabožne predmete, ako vam je mogoče kaj prispevati. — Pošljite, prosimo, na Družbo sv. Petra Klaverja.

Kdor prispeva za

Marije Terezije sklad

pomaga pri najnujnejših zadevah naše misijonske naprave.
Presveto Srce Jezusovo in služabnica božja Marija Terezija
naj vsak najmanjši darček bogato povrne! — Prispevke
v ta namen hvaležno sprejema

Družba sv. Petra Klaverja.

Vsak mesec novo veselje napravi vašim otrokom poučni,
zabavni in vzgojni mladinski list

ZAMORČEK

Milodar za letno naročnino je 6 lir. Popust za tiste, ki naroče
večje število skupaj: za vsakih 10 izvodov, 1 izvod brezplačen

Naslov za naročila glejte na drugi strani ovitka zgoraj

Vpišite svoje drage žive in mrtve v

MAŠNO ZVEZO ZA AFRIKO (Večne svete maše)

Članarina za vsako osebo znaša 2 liri enkrat za vselej.
Za člane „Mašne zveze“ se bere vsako leto 300 svetih
maš, v življenju in tudi po smrti. — Prispevki pridejo
v pomoč najrevnejšim afriškimi misijonom.

Članarino in imena članov pošljite na naslov:

Družba sv. Petra Klaverja

Ljubljana, Metelkova 1 ali pa Roma (123), via dell'Olmata 16

Ali imate v vašem domu že sliko presvetega Srca Jezusovega? — Slika presv. Srca Jezusovega mora biti v vsaki krščanski družini. — Naša Družba je založila lepe slike Srca Jezusovega s podpisom:

»Blagoslovil bom domove, kjer se bo častila podoba mojega Srca!«
Velikost 25×37 cm, cena 3 lire; velikost 37×50 cm, cena 5 lir.
Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.